

1

Kuollut asiakas

Kun Elsa palasi painileiriltä, pihakaivon kannella istui vanttera havaijipaitainen mies. Hänellä oli perunanenä, mustat muoviset aurinkolasit ja vaalea kapealierinen olkihattu, jonka alta hän pyyhki hikeä vaaleasta pystytukasta.

– Oletko sinä Elsa? mies kysyi jo kaukaa.

Hänen puheessaan oli amerikkalainen nuotti.

Elsa myönsi olevansa Elsa ja laski reppunsa ja urheilukassinsa talon ulkoportaiden viereen.

– Kukas sinä olet?

Mies nousi ähkäisten ja ojensi kätensä.

– Well, minä olen Oiva Helminen. Los Angelesista.

Elsan käsi hukkui miehen kämmenen sisään. Kovin lujaa Helminen ei kuitenkaan puristanut.

– Olet siis yksityisetsivä? Helminen varmisti.

Elsa nyökkäsi.

– Minulla ja Elmerillä on etsivätoimisto. Mitäs sinulta on hukassa?

– Taidat olla myös selvänäkijä. Mistä tiesit, että minulta on jotain hukassa?

– Ihmisiltä yleensä on, kun he tulevat meidän asiakkaaksemme.

– Ymmärrän... Oletteko olleet alalla pitkäänkin?

– Yli kolme kuukautta.

– Well, tuossa iässä se on pitkä aika, Helminen myönsi. – Mutta kun on täyttänyt viisikymmentä vuotta, kuukaudet vilistävät silmissä kuin radanvarsimaiset junan ikkunassa. Minä olin kymmenen vuotta ulkomailla, ja sillä aikaa täällä on kaikki muuttunut.

– Ei meidän pihassa, Elsa huomautti.

– Ehkä ei. Vaan minun kotitaloni oli myyty ja minut oli julistettu kuolleeksi.

– Miten se on mahdollista?

– Olin vuosikaudet ulkomailla, eikä kukaan tiennyt missä olin. Kun isä ja äiti kuolivat, siskoni Olivia pani Viralliseen lehteen ilmoituksen, jossa minua kutsuttiin perinnönjakoon. Ikävä kyllä en sattunut juuri silloin lukemaan Virallista lehteä, joten olen nyt virallisesti kuollut.

– Kuolleeksi mieheksi näytät aika hyväkuntoiselta, Elsa sanoi.

Helminen pyyhki hikeä kasvoiltaan nenäliinalla, joka muistutti epäilyttävästi froteepyyhettä. Hän palautti pyyhkeen ruskeiden farkkujensa takataskuun ja sanoi:

– Kunto on kyllä päässyt rapistumaan. Siksi tulin kävellen, vaikka tämä helle tekee minusta lopun.

– Kannattaa ehkä ruveta kuntoilemaan, Elsa sanoi.

– Ehkä. Mutta enemmän kuin kunnostani olen huolissani siitä, että Olivia myi

kotitalomme, eikä minulla ole paikkaa mihin kallistaa pääni. Paitsi hotellihuone, joka tulee kalliiksi. Irtaimiston sisko myi huutokaupalla.

– Eikös sinulle kuulu puolet niistä rahoista? Kai niillä saa jonkinlaisen asunnon?

– *Well*, kuuluu kyllä, mutta Olivia ei luovu niistä suosiolla. Hänen mielestään olisin saanut pysyä kuolleena. Joudun palkkaamaan asianajajan, ja se vasta kalliiksi tulee.

– Siksi siis valitsit edullisen etsivätoimiston, Elsa päätteli.

– Olen kuullut, että te osaatte asianne.

– Kai sinulla on varaa meihin? Elsa varmisti. – Hintoja voidaan...

Mies huitaisi kädellään ilmaa.

– On minulla onneksi hieman säästöjä.

Helminen veti farkkujensa toisesta takataskusta lompakon ja vilkaisi piharakennuksen kuistin kaiteeseen naulattua vanerikylyttä.

